

בפיהם, עולה עליו רוח של טמאה. כשעולה המעשה, הוא עולה ברוח טמאה.

ביון שנכנסו ישראל לארץ, רצה הקדוש ברוך הוא לטהר אותם ולקדש להם את הארץ, ולפנות מקום לשכינה, שלא תשרה השכינה בתוך הטמאה. ועל פן באותו נגע צרעת היו סותרים בנינים של עצים ואבנים שנעשו בטמאה.

בא ראה, אם המעשה הזה היה למצא מטמונים בלבד, יחזירו האבנים אחר כך כמות שהם למקומם, והעפר למקומו. אבל הפסוק פותב, וחלצו את האבנים. וכתוב ועפר אחר יקח. כדי שתעבר רוח הטמאה, ויתפנה ויתקדש פעת במקדם, וימצאו ישראל בקדשה ובדיור קדוש, להשרות ביניהם שכינה.

וער פן, מי שבונה בנין, כשמתחיל לבנות צריך להזכיר בפיו, שהרי לעבודת הקדוש ברוך הוא הוא בונה, משום שכתוב (ירמיה כב) הוי בנה ביתו בלא צדק וגו'. ואז סיוע שמימי שורה עליו, והקדוש ברוך הוא מזמין עליו קדשה וקורא עליו שלום. זהו שכתוב (איוב ה) וידעת פי שלום אהלך וגו'. מה זה ופקדת נוך? הרי פשוטה. אבל ופקדת, להפקיד דבור בפה כשהוא בונה. ואז כתוב ולא תחטא. ואם לא, הרי מזמין לביתו את הצד האחר. כל שפן מי שבונה, ורצונו בצורה אחרת, משום שמיוחד הבית לצד האחר להטמא בו, הרי ודאי שורה בו רוח של טמאה, ולא יוצא אותו אדם מן העולם עד שנענש בבית ההוא. ומי שדר בו יכול להנזק, שהרי בדיקה ההיא שורה בה רוח טמאה, ומזיקה מי שנמצא בה.

פד אסתליק עבידתא, ברוח מסאבא אסתליק.

ביון דעאלו ישראל לארעא, בעא קדשא בריה הוא לדכאה לון, ולקדשא לון ארעא, ולאפנאה אתר לשכינתא דלא תשרי שכינתא גו מסאבא. ועל דא בההוא נגע צרעת, הוו סתרין בניינין דאעין ואבנין דאתעבידו במסאבו.

הא חזי, אי עובדא דא הוה לאשפחא מטמונין בלחודוי, יהדרון אבנין לבתר פמה דאינון לאתרייהו, ועפרא לאתריה. אבל קרא כתיב, וחלצו את האבנים. וכתוב ועפר אחר יקח. בגין דיתעבר רוח מסאבא, ויתפני ויתקדש השתא כמלקדמין, וישתכחו ישראל בקדושה, ובדיורא קדישא, למשרי בנייהו שכינתא.

וער דא מאן דבני בנין פד שארי למבני, בעי לאדפרא בפומיה, דהא לפולחנא דקודשא בריה הוא הוא בני. בגין דכתיב, (ירמיה כב) הוי בונה ביתו בלא צדק וגו', וכדין סיעתא דשמיא שארי עלוי, וקודשא בריה הוא זמין עליה קדושתא, וקארי עליה שלום, הדא הוא דכתיב, (איוב ה) וידעת פי שלום אהלך וגו'. מהו (איוב ה) ופקדת נוך, הא אוקמוה, אבל ופקדת, לאפקדא מלה בפומא כד איהו בני. וכדין ולא תחטא כתיב. ואי לאו הא זמין לביתיה סטרא אחרא.

כל שפן, מאן דבני ורעותיה בגוונא אחרא, בגין דמיחד ביתא לסטרא אחרא, לאסתאבא ביה. הא ודאי שריא ביה רוח מסאבא, ולא נפיק ההוא בר נש מעלמא, עד דאתענש בההוא ביתא, ומאן דדייר ביה, יכיל לאתזקא, דהא ההוא דירה רוח מסאבא שריא ביה, ואזיק מאן דאשתכח ביה.